

Gruppe i Folketinget og den konservative Gruppe i Landstinget, skønt de dog vist tilsammen danner eet Parti.

Det er af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) nævnt, at der af Repræsentanter, som Konseilspræsidenten og jeg i Gaar forhandlede med, i Dag i den konservative Presse er ytret Utilfredshed med Lovforslaget. Jeg ser ogsaa, at et af de Medlemmer, vi forhandlede med i Gaar, har sagt, at jeg med Urette havde udtalt, at Repræsentanterne havde erklæret sig tilfredse med Forslaget. Det har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, at de havde erklæret sig enige i den Affattelse, Lovforslaget fik, og dette er den nøgne Sandhed. Efter den Forhandling, vi førte om, hvorvidt man yderligere skulde forhøje Procentbegrænsningen fra 50 til 60 pCt. og saa knappe noget af paa Dyrtidstillæget for indeværende Aar, erklæredes det fra Repræsentanternes Side, at efter det, der var sket, vilde de, naar Regeringen vilde forsøge at sætte dette igennem, acceptere Affattelsen og anbefale den til deres Organisationer. Tilfredse kunde de jo ikke være, eftersom de havde forlangt mere, og en saadan Tilfredshed kunde Regeringen i og for sig heller ikke forlange, for vi kan ikke raade over Gemytter og Sind, og det er desuden meget forskelligt og individuelt, naar Folk overhovedet er tilfredse eller ej. Men det, som vi kunde forlange, efter at vi overhovedet havde optaget denne Forhandling, som vi mente os forpligtet til, og som vi syntes, der var meget god Grund til, saaledes som Forholdene nu en Gang laa, og da Forhandlingsregler er til Stede, var, at man enten accepterede Ordningen eller ikke. Man accepterede da altsaa Ordningen, og saa er jeg ganske enig med det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds i, at det ikke er tilbørligt, at man næste Dag ligesom igen agiterer Stemningen hos sine egne op mod det Forslag, man selv har tiltraadt. Men jeg ved ikke, om der ikke kan være en Undskyldning for disse Udtalelser deri, at det konservative Organ, hvor jeg har set dem, nu i Uger, ja vist i Maaneder har ophidset Tjenestemændene til bestandig yderligere Krav. Dette har forundret mig noget, thi samtidig har det samme Parti og det samme Blad været meget ivrige for at fastslaa, at de Indtægter, Finansministeren krævede for Statskassen, behøvedes ikke, der var Midler nok. Hvorledes kan man egentlig forene det med at ophidse Folk til yderligere Krav end

de 37 Mill. Kr.s Udbetaling af Statskassen? Dette Beløb maa være nok. Det nytter ikke at vække yderligere Forhaabninger for Tjenestemændene — i alt Fald ikke, medmindre man vil tage fra nogle og give til andre. Om dette saa kan gennemføres i den høje Rigsdag, det ved jeg ikke. Jeg kender ikke de Ændringer, der kan være Tale om, men jeg tror ikke, at der er synderlig Udsigt til, at Folketinget vil ændre sin Stilling til dette Lovforslag. Imidlertid, hvis det høje Landsting beslutter at nedsætte et Udvalg og ønsker at høre min Mening om mulige Ændringsforslag, vil jeg naturligvis være til rede.

Oluf Jensen: Den højtærede Finansminister sagde, at naar alle Medlemmer af Regeringen var enige om dette Lovforslag, burde man ogsaa tage det — det var i hvert Fald Meningen. Jeg vil dertil sige, at vort Parti har ingen Repræsentant i Regeringen, og vi er derfor ikke forpligtede til at følge alt, hvad Regeringen vedtager. Naar den højtærede Minister siger, at vi i Fjor tog Lovforslaget, som det forelaa, saa var der dog et væsentligt Punkt, vi gjorde Indvending imod i Fjor igennem den Minister, vi den Gang havde siddende i Ministeriet, og det var Bestemmelsen om, at ikke alle skulde have Dyrtidstillæg. Det kom den Gang frem, og det samme, som den Gang kom frem igennem den Minister, vi havde i Ministeriet, har jeg berørt i Dag.

Saa siger den højtærede Finansminister, at det her foreslaaede Forhold mellem Tillæget til de gifte og til de ugifte var et indstændigt Ønske fra Tjenestemændenes Side. Jeg har opfattet det saaledes, at Regeringen i og for sig var af samme Anskuelse som jeg, at der burde være større Forskel mellem Dyrtidstillæget til de gifte og de ugifte. Der maa virkelig hver især danne sig et Skøn over, hvad der er rigtigt. Jeg kan aldeles ikke tiltræde den Anskuelse, som Tjenestemændene har, at de ugifte skal stilles lige med de gifte. De ugifte bør stilles meget lavere end de gifte og ikke komme saa højt op, som de ugifte nu stilles. Det glæder mig, at Regeringen er af samme Mening som den, jeg har hævdet. Det er altsaa kun som en Del af Overenskomsten, at denne Bestemmelse er kommet ind, men den er egentlig ikke overensstemmende med Regeringens Mening.

Endvidere udtalte den højtærede Minister, at Lærerne ikke er Statsembeds-